קובץ

אור וחום ההתקשרות

ליקוט משיחות ומענות
בקשר ל"דירדן נצח"

יו"ל לרגל ארבעים שנה מיום הבהיר ה' טבת תשמ"ז

פתח דבר

לקראת יום הבהיר ה' טבת - **ארבעים שנה**, היום בו "דידן נצח" באופן גלוי לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי) בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש, הננו מוציאים לאור קובץ אור וחום ההתקשרות ובו נכללו קטעים מהשיחות בתקופת משפט הספרים, בתקופת הנצחון בשנת תשמ"ז ובשנים שלאח"ז בקשר ל"דידן נצח"

ובקשר עם מלאות ארבעים שנה ל"דידן נצח", ה' טבת תשמ"ז - תשפ"ז, הוספנו גם לקט משיחות כ"ק אדמו"ר אודות השלימות של מספר ארבעים, שבהם מבואר אשר במלאות ארבעים שנה "קאים איניש אדעתי' דרבי'", ועוד יותר ש "נותן לו ה' "לב לדעת" את עצם פנימיות כוונת מאורעות ימים האלו",

ואשר ע"י "הלימוד ועיון ודקדוק כו' במאמרי דא"ח דימים אלה ובהשיחות ובהרשימות של בעל הגאולה אודותם - בודאי יוסיפו הבנה, העמקה ואור בה"קאי אדעתי' דרבי'" ועל המאסר והחופש והגלות והגאולה",

ואשר בהגיע ארבעים שנה "צריך עתה להתחיל לפעול במימד חדש, עם מעמד חדש - לא לפי ההשגות שהיו עד עתה (לפי דעת המקבל), אלא לפי ההשגות והמימדים ד"דעתי' דרבי'" - נשיא דורנו".

וזאת למודעי, חלק מהשיחות הם מרשימה בלתי מוגה, וחלקם משיחות מוגהות שנעתקו רק חלקים מהשיחות, והשתדלנו לציין בכל שיחה מקורה כדי שהמעיין יוכל לעיין בספרים המודפסים את השיחות בשלימותן.

❁

ובלשונו הק' של כ"ק אדמו"ר בשיחת ה' טבת תשמ"ח בקשר לדידן נצח של ה' טבת:

"ר"הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דוד ודור גו"", כלומר, בבוא יום זה בשנה שלאח"ז ועד"ז מידי שנה בשנה, "נזכרים" ועי"ז "נעשים" אותם הענינים שהיו בפעם הראשונה - להקבע ל"יום סגולה" ו"עת רצון" בכל הקשור לנצחונם של הספרים"

כן יש לציין אשר בשנת ה'תשנ"ב הוציאו תלמידי התמימים ב-770 תשורה לכבוד

יום הבהיר ה' טבת, בה נלקטו שיחות מהרבי על ה' טבת אשר משנת ה'תשמ"ז עד שנת ה'תנש"א.

כשהכניסו העתק התשורה לכ"ק אדמו"ר, הואיל הרבי לכתוב על התשורה עצמה בזה לשון קדשו: "ויה"ר שיפעול פעולה רצויה במילואה כו' אזכיר עה"צ".

הננו מקווים אשר קובץ זה יפעול פעולה רצוי' במילואה -ומסמך גאולה לגאולה- אשר מ"דידן נצח" זה נזכה לדידן נצח הגדול, בביאת המשיח, במהרה בימנו ממש.

תודתינו נתונה להנהלת קה"ת ולועד הנחות בלה"ק על נתינת הרשות להדפיס השיחות.

ועד אור וחום ההתקשרות
שע"י איגוד השלוחים
לרגל כינוס השלוחים ה'תשפ"ז

מפתח

פרק ראשון – הקטרוג

פרק שני – נצחיות הנשיא וחפציו

פרק שלישי – זרעו בחיים הוא בחיים

פרק רביעי – דידן נצח

פרק חמישי – דידן דהספרים נצח

פרק ששי – הוראות מה' טבת

פרק שביעי – מעלת מספר ארבעים

פרק ראשון

הקטרוג

"אין זה "כדבעי לי' למיעבד", ובמילא, עליו להוסיף כהנה וכהנה"

כאשר נשמעת טענה שחסידי חב"ד אינם פעילים, אינם עוסקים בעניני יהדות כדבעי – הנה לכל לראש צריכים לדעת שטענה זו אין לה שחר! מאז י"ט כסלו הראשון, שאז התחיל הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", עוסקים בהפצת המעיינות חוצה, ועד עתה עסקו ופעלו עולם ומלואו!

אמנם, ביחד עם זה, עצם העובדה שנשמעת טענה כזו מצדם של הטועים, מהוה הוכחה ש"יש בו" משהו מטענה זו, כאמור, "אין אדם נחשד אא"כ כו'".

וענין זה צריך להיות מובן לכאו"א מישראל, כלומר, דבר הגלוי, ולא דבר נסתר ונעלם, שאז אינו שייך אלא למי שיש לו עסק בנסתרות...

ובכן, מצינו סיפור בגמרא אודות נקדימון בן גוריון, שאע"פ שנתן צדקה בריבוי מופלג, שלא בערך לגבי שאר ישראל, מ"מ, "כדבעי לי' למיעבד לא עבד", ולכן, נחשב הדבר כאילו "לא עבד צדקה", ועד כדי כך, שבגלל זה קיבל עונש (לא עלינו, ולא על שום אדם בעולם), ככל פרטי סיפור הגמרא אודות בתו כו'.

ומזה מובן, שכאשר יש בכחו וביכלתו של יהודי לפעול יותר ממה שפעל, ובמילא, "כדבעי לי' למיעבד לא עבד" – הרי זה נחשב כמו שלא פעל!

ובנוגע לענייננו – עצם הטענה על העדר הפעילות, עם היות שאין לה שחר, יש בה הוראה בעבודתו, שכן, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה",

וההוראה היא – שלמרות כל מה שעשה ופעל, אין זה "כדבעי לי' למיעבד"!

אמנם, עשה ופעל רבות, עולם ומלואו, אבל אעפ"כ, לפי ערך הכחות והיכולת וברכת הצלחה שנותנים לו מלמעלה – אין זה "כדבעי לי' למיעבד", ובמילא, עליו להוסיף כהנה וכהנה.

(משיחת ש"פ מקץ ה' תשמ"ו)

במקום שלע"ע לא קיים בית חב"ד יש לייסד "בית-חב"ד"

להוסיף בכל הפעולות של "בתי-חב"ד" בכל מקום שהם באופן ד"מוסיף והולך", ובמקום שלעת-עתה לא קיים "בית-חב"ד" (מאיזו סיבה שונה ומשונה) – יש לייסד "בית-חב"ד" תיכף ומיד, והתייסדותו תהי' באופן דמוסיף והולך מיום ליום.

וכדי לצרף ולזכות בענין זה את כל אחינו בנ"י שבכל קצוי תבל, שאז ישנו גם כח הציבור, "ברבים היו עמדי" – הודיעו מיד שתנתן מכאן השתתפות בסכום מסויים עבור כל ג' הפעולות הנ"ל, עם הילדים, עם הזקנים והזקנות, ושאר הפעולות של "בתי-חב"ד".

(משיחת מוצאי ש"פ מקץ ה'תשמ"ו)

מצוה לפרסם עושי מצוה

והנה, נוסף על עצם ההתעוררות ע"ד ההוספה בכל הענינים האמורים, צריך להיות גם ענין של פרסום. ובהקדמה:

ידוע פס"ד הרמ"א – מתשובות הרשב"א – ש"מצוה לפרסם עושי מצוה". וטעם הדבר (שהרי אין זה גזירה בעלמא, כי אם, ע"פ שכל והסברה) – מפני שפירסום הדבר יגרום שממנו יראו וכן יעשו רבים, ונוסף לזה, גם בנוגע לעצמו – הרי בידעו שיפרסמו את מעשיו, ישתדל להוסיף בזה כהנה וכהנה.

ומי לנו גדול מראובן, "בכור יעקב" (עם כל ה"שטורעם" בהפלאת מעלתו של

ראובן) – שעליו אומרת התורה: "אילו הי' יודע ראובן שהקב"ה מכתיב עליו וישמע ראובן ויצילהו מידם, הי' טוענו (ליוסף) ומוליכו אצל אביו"!

והגע עצמך: ראובן, בכורו של יעקב, אשר, בודאי עשה את כל התלוי בו להציל את יוסף – אומרת התורה שהי' יכול לעשות יותר מזה, אילו היתה התעוררות נוספת מבחוץ, עי"ז ש"הי' יודע שהקב"ה מכתיב עליו", ענין הפירסום!

ובכן, סיפור זה בתורה מהוה הוראה שיש לפרסם עושי מצוה, שכן, בידעם שיפרסמו את מעשיהם, ישתדלו להוסיף בזה כהנה וכהנה.

הן אמת שישנה מעלה בהנהגה ד"הצנע לכת", ובפרט ע"פ מ"ש בנבואה הידועה שסיומה: "מה ה' דורש ממך . . הצנע לכת עם אלקיך"; אבל, ביחד עם זה, רואים במוחש שטבע האדם – כפי שהטביע בו הקב"ה – שהידיעה אודות פירסום מעשיו מעוררת אותו להשתדל ולהוסיף יותר.

אמנם, יהודי צריך לעבוד על עצמו (להלחם עם הטבע כו') שלא יהי' לו נוגע פירסום הדבר, אלא עצם הענין;

אבל אעפ"כ, מכיון שהדבר דורש עבודה ויגיעה, מובן, שאי-אפשר להמתין עד שיפעל בעצמו שלא יהי' נוגע לו ענין הפירסום (ובמילא, יכול לעבוד עבודתו בכל השלימות באופן ד"הצנע לכת"), שהרי צריכים להציל את יוסף...

ובפרט "יוסף גו' בן אחר", היינו, שישנו יהודי שנמצא במעמד ומצב ד"אחר", וצריכים לעשות ממנו "בן", ובמילא, אי-אפשר לדחות זאת אפילו לרגע אחד, כי אם, "חטוף ואכול חטוף ושתי",

ומכיון שלעת-עתה נמצא בדרגא כזו שהפירסום יועיל להוסיף בעבודתו בהצלת יוסף – צריכים לפרסם את הדבר.

ועד"ז מובן בנוגע לענייננו – שיש לפרסם ע"ד הפעולות בכל הענינים האמורים, כאמור, "מצוה לפרסם עושי מצוה".

ולכן:

כדאי ונכון שבכל מקום ומקום שבו יעסקו בג' הענינים האמורים – פעולות עם

ילדי ישראל, זקני ישראל, ושאר הפעולות של "בית-חב"ד" – ישלחו דו"ח מפורט על כל הפעולות שנעשו במקום ההוא,

ומה טוב – שישלחו גם תמונות, תמונה מ"בית-חב"ד", תמונה מכנס והתוועדות שמחה של "צבאות-השם", זקני ישראל, ואלו שבגילים שבינתיים, או תמונה משאר פעולות כיו"ב (כרגיל במדינה זו, שכאשר מראים תמונה, פועל הדבר יותר מריבוי דברים...),

על מנת "לפרסם עושי מצוה" – עי"ז שידפיסו את הדו"חות והתמונות בחוברת או כרך בפ"ע, בדפוס נאה ומהודר, "זה א-לי ואנוהו"י, "התנאה לפניו במצוות . . בדיו נאה בקולמוס נאה כו'",

ובפרטיות יותר – בנוגע לקביעת זמן לכל הנ"ל:

המדובר הוא אודות פעולות שייעשו במשך תקופה זו, מאז התחלת ההתעוררות בזה – י"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, ולפנ"ז – יו"ד כסלו, חג הגאולה של בנו וממלא מקומו, אדמו"ר האמצעי, עד לסיום התקופה – יו"ד טבת.

(משיחת מוצאי ש"פ מקץ - זאת חנוכה ה'תשמ"ו)

אין מקום לשינוי וחלישות, ח"ו, בהפצת המעיינות חוצה, אלא אדרבה

ידוע סיפור החסידים שבהיות רבינו הזקן במאסר, נכנסו אצלו פעם אחת רבו הרב המגיד עם הבעש"ט נ"ע, מעלמא דקשוט. – רבינו הזקן לא הכיר מימיו את הבעש"ט, אמנם, בראותו שנכנס לפני הרב המגיד, הבין שזהו הבעש"ט. ושאל אותם רבינו הזקן למה מגיע לו זה (הישיבה במאסר) ומה תובעים ממנו? והשיבו לו, שנתחזק עליך הקטרוג על שאתה אומר דברי חסידות הרבה ובגילוי כו'. ושאל אותם: ואם אצא מכאן האם אפסוק מלומר דברי חסידות? והשיבו לו: כיון שהתחלת לא תפסוק, ואדרבה, לכשתצא תאמר יותר. ע"כ תוכן הסיפור.

. . ובכל אופן, יש כאן הוראה ולימוד בנוגע למעשה בפועל:

כאשר עוסקים בהפצת המעיינות חוצה, יכול לבוא מישהו – יהי' מי שיהי' –

ולטעון: מספיק! העולם אינו יכול לקבל יותר, שכן, ריבוי כזה עלול לבטל את הגבלות העולם! "וואס הייסט ער גייט חרב מאכן די וועלט"?!...

. . ובכן, בענין זה ישנו פס"ד של הבעש"ט והמגיד, הלכה למעשה – "אין למדין הלכה לא מפי לימוד כו' עד שיאמרו לו הלכה למעשה" – ומעשה בפועל – "מעשה רב" – של רבינו הזקן, שלא זו בלבד שאין מקום לשינוי וחלישות, ח"ו, בהפצת המעיינות חוצה, אלא אדרבה – "לכשתצא תאמר יותר" (כפי שאכן הי' בפועל ממש), כהוראת ימי חנוכה: "מוסיף והולך", היינו, להוסיף כהנה וכהנה בהפצת המעיינות חוצה.

ובהתאם לכך, היתה גם הכרזה שכל אלו שיש ברשותם כתבים של דרושי חסידות שעדיין לא נדפסו – ישלחום להנהלת קה"ת, על מנת להוציאם-לאור בדפוס (וכדאי שיציינו ע"ג המעטפה שזהו"ע הקשור עם יו"ד כסלו, ע"ד האמור לעיל.

ואשרי חלקו וגדול זכותו של כל מי שיסייע בהוצאה-לאור והדפסת דרושי חסידות – לזכות את הרבים בהפצת המעיינות חוצה, אשר, ענין זה קשור עם זכות הרכים בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה, גאולת כל בנ"י, ביחד עם גאולת השכינה.

(משיחת מוצאי ש"פ מקץ ה'תשמ"ו)

מן הטענות האלו יש ללמוד הוראה בעבודתינו עתה

שכמו שבעת מאסרו וגאולתו של כ"ק אדמו"ר הזקן, הרי מהטענות שהיו נגדו – אשר נתחזק עליו הקטרוג על שמפיץ את המעיינות חוצה – הבין את ההוראה בנוגע לעבודתו – שצריך להוסיף עוד יותר באמירת חסידות באופן של הבנה והשגה – חב"ד – דוקא.

לאור כ"ז ברורה ההוראה האלוקית הנצחית בקשר לאירוע הנוכחי, שדווקא מן הטיעונים והאשמות כאלו אין "אגודת חסידי חב"ד" גוף חי ופעיל, הרי דוקא מן הטיעונים האלו יש ללמוד הוראה בעבודתינו עתה והיא: ביחד עם גודל השמחה, שמחה שפורצת גדר, יש עתה להגביר עוד יותר את הפצת המעיינות חוצה, עד להוספה שלא בערך...

(משיחת ה' טבת ה'תשמ"ז)

הכוונה הפנימית בשליחותו של האלקים, שהיתה לפי-שעה באופן של העלם והסתר כו'

יש להשתדל למלא ולהשלים (לא רק מלשון תשלומין, אלא גם מלשון שלימות) את הכוונה הפנימית בשליחותו של האלקים, שהיתה לפי-שעה באופן של העלם והסתר כו' – כדי שמתוך שמחה וטוב לבב יוסיפו ביתר שאת וביתר עוז בעבודתו של "יוסף", כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו.

ובפרטיות – הן בנוגע לבנ"י, "העגלות אשר שלח יוסף", שלילת הענין ד"חלל . . בשדה", והן בנוגע לאוה"ע, כאמור, שבכל עניני יהדות, תורה ומצוותי', נעשה יהודי "מושל בכל ארץ מצרים", עד ש"בעלדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו", כולל ובמיוחד – בנוגע לקיום מצוות שנצטוו בני נח.

וכאמור "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" – "עוד יוסף חי", "ותחי רוח יעקב אביהם" ("אלה תולדות יעקב יוסף").

ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל – שכאו"א יעשה מד' אמותיו וביתו הפרטי, בית תורה ובית תפלה ובית גמ"ח, ובאופן נעלה יותר ממה שעושין עד עתה, עד ש"תורת אמת" תעיד שבית זה הוא "בית גדול", ש"מגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה", "ומגדלין בו גמ"ח (כללות המצוות, כולל – "כל מעשיך יהיו לשם שמים ו"בכל דרכיך דעהו"), ע"ד ובדוגמת בית המקדש, "מקדש מעט", שממנו אורה יוצאת לכל העולם, עד שהעולם כולו נעשה דירה לו ית' (כמדובר כמ"פ בארוכה).

ומובן, שכל האמור לעיל שייך לכאו"א מישראל.

(משיחת ה' טבת תשמ"ז)

עי"ז יתוסף עוד יותר בהפצת המעיינות חוצה

ועל-דרך זה בנידון דידן – שאין לניסיון מציאות כלל גם בעולם הזה הגשמי והחומרי, "עולם הקליפות" ולכן, כאשר "תלה... עיניו לשמים", אזי נתגלה באופן גלוי לעין כל שאין כאן מציאות כלל, וכל מה שנשאר, אינו אלא העניין דנס והרמה –

שעל-ידי זה יתוסף עוד יותר בהפצת המעיינות חוצה, על-ידי ההוספה בהוצאה לאור והדפסת כתבי רבותינו נשיאינו כו',

ובלשון המדרש (במקום אחר) בנוגע להכרזה "דידן נצח דידן נצח", ש"לא עלון מן תמן עד זמן דחמון כמין חרדא דמא על אפי מיא" (סימן לביטול המציאות דרוח רע), שאז שקט (היפך המצב הקודם ד"חמו ערבוביא במיא") המעיין והנהר הטוב שבמדרש שממנו שתו בני-ישראל, היינו, שעל-ידי זה ניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בתוקף התפשטות הנהר מהמעיין, עד להפצת המעיינות (לא רק הנהר, אלא גם המעיין עצמו) חוצה.

עפ"ז מובן בפשטות שכל ההדגשה צריכה להיות אך ורק בנוגע לעניין הנס וההרמה, ולא בנוגע לעצם המאורע דהניסיון:

המאורע דהניסיון – אין לו מציאות כלל, כאמור, ומכיוון שכן, הרי, הדיבור אודותיו הוא בדבר שאין בו ממש, ובמילא, ללא כל תועלת, ואדרבה – על-ידי שמדבר אודותיו ומחשיבו למציאות, מבלבל את עצמו והיצר הרע שלו כו'.

ולאידך, עניין הנס וההרמה – הוא הוא המציאות האמיתית, הכוונה ותכלית הניסיון, כאמור, שעל-ידי זה יתוסף עוד יותר בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ובאותיות פשוטות – שכל החיות וההתלהבות כו' צריך להיות בעניין "וישמור משמרתי מצוותי חוקותיי ותורותיי" (כמו שכתוב באברהם אבינו), החל מלימוד ספרי וכתבי החסידות (ופשיטא, בהקדמת לימוד נגלה דתורה – "תלמודו בידו"), היינו, שכאשר יוצא לאור ספר חדש, קונטרס או מאמר כו', צריך כל אחד ואחד ללמדו, ובהדגשה – שאין להסתפק בכך שישנם כמה וכמה שלומדים עניין זה, אלא, "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם",

ובנדון דידן, בשבילי נדפס ספר, קונטרס או מאמר זה!

(משיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"ז - מוגה)

אך ורק נסיון מלמעלה
וגם מלשון נס והרמה בכל בגו"ר

בימים אלו [כל יום ויום משלושים ימי ההכנה לעשירי בשבט] יוסיף כאו"א בלימוד התורה... הן נגלה דתורה, והן פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות, לימוד כתבי החסידות כו', כולל גם הענין דהפצת המעיינות חוצה,

- שעל זה הי', כנראה, העגמת נפש וכו', אך ורק נסיון מלמעלה, וגם מלשון נס והרמה בכל בגו"ר – ע"ד והאלוקים ניסה את אברהם, ובמילא, צריך להוסיף בזה ביתר שאת וביתר עוז-

החל מהחוצה שבו, שעי"ז מצליחים גם בהפצה כפשוטו, ובלשון חז"ל "קשוט עצמך" ואח"כ "קשוט אחרים". וכמו"כ יוסיף כאו"א בנתינת הצדקה.. הן צדקה גשמית כפשוטה, והן צדקה רוחנית, עשיית טובה ליהודי בגשמיות, ובפרט ברוחניות, ע"י הפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה.

(משיחת ליל י"ב טבת ה'תשמ"ז)

גם לאחר הניצחון . . עדיין נשאר רושם

רואים במוחש שישנם ענינים בלתי רצויים המבלבלים לעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, מתוך מנוחה שמחה וטוב לבב.

ובלשון המדרש – שגם לאחרי הנצחון בנוגע לביטול ה"רוח ביש" (המנגד למעיין ונהר, מקור מים חיים, הוי' תורתו ומצוותיו, ובפרט המעיינות דפנימיות התורה), עדיין נשאר רושם כו', "מין חרדא דדמא על אפי מייא".

אשר, אע"פ שלאמיתתו של דבר אין להתפעל מזה כלל וכלל, שהרי בוודאי יהי' הניצחון דתורה ויהדות כו' בתכלית השלימות, מ"מ יש כאלה שדבר זה גורם להם רגש של פחד וכיו"ב, ובמילא יש צורך לבטל זאת לגמרי (אפילו אם הפחד אינו אלא באופן ד"ופחדו בציון חטאים").

ובהתאם לכך, הרי בעומדינו בסמיכות לער"ח (ובפרט ער"ח ניסן), הנקרא "יום

כיפור קטן" – יוסיפו פעולות מיוחדות בנוגע לביטול הענינים הבלתי רצויים כו'.

. . ובפרטיות – להוסיף בכל הג' הקווין-עמודים (שעליהם העולם עומד וקיים) דתורה, תפילה (עבודה) וגמ"ח:

תורה – הוספה מיוחדת בלימוד התורה, ובמיוחד – בתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו... תפילה – הוספה מיוחדת באמירת מזמורי תהילים... כולל המזמור המכוון למספר שנותיו דכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו...

צדקה - ...ומה טוב צדקה עבור עניני תורה תפילה וגמ"ח הקשורים עם המוסדות והפעולות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובקשה מיוחדת – לפרסם את הדברים בכל מקום ומקום, ובהדגשה – שענין זה שייך לכאו"א, אנשים נשים וטף.

. . ובמיוחד מוסרים זאת לשלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שיתאספו ויתדברו יחדיו, "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק" להחליט מה שיכולים וצריכים להוסיף בכל ענינים אלו.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, מבה"ח ניסן, ה'תשמ"ז)

מלחמה . . אויף דער ביינקעל

"מ'זאל וויסן אז דאס איז א מלחמה מיט די אלע רבנים" [**=שידעו שזהו מלחמה עם כל הרבנים**], **ומנה את כולם**, **הרבי דפק על הקיר וצעק** : "און מ'זאל וויסן אז די מלחמה איז ניט אף די ספרים נאר אויף דער ביינקעל (**הנשיאות**) [= **ושידעו שהמלחמה היא לא רק על הספרים אלא על הכסא (הנשיאות)**] **והראה בידו הק' על הכסא!**"

(מ"יחידות" לחברי ועד אגודת חסידי חב"ד -- כ"ח מרחשון, ה'תשמ"ו)

פרק שני

נצחיות הנשיא והפציו

רחמנא ליצלן לומר כך - שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים"

ישנו הציווי בזה "להעלות בקודש", שצריך להעלות בכל עניני תורה וקדושה, עאכו"כ ענין הנוגע לנשיא בישראל, שזה לא – רחמנא ליצלן לומר כך – שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" היות ש"זרעו בחיים", בשעה שיש חסידים שלומדים את החסידות שלו, ועושים וממלאים את התקנות שלו, אז "הוא בחיים" ממש כאן למטה מעשרה טפחים.

ונשאלת השאלות שאחרים שואלים, כמו שהגמרא מבהירה כבר את זה ומביאה את זה, "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו'", הרי הייתה לוי' ו"חנטו חנטייא" וכו', הגמרא יודעת את זה, ומביאה את זה, והמסקנה היא שנדע ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" שזה יהי' – הרי – עד שיבא משיח, וגם אחר ביאת המשיח ילמדו את החסידות שלו, ויהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר", "ויורינו בדרכיו אשר הורנו, ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד", אע"פ שאז יהי' גם לימוד התורה – תורה חדשה – מפי משיח צדקנו, ביחד עם זה ילך כל חסיד עם הרבי שלו, וכולנו וכל אחד מאיתנו ילך עם הרבי שלנו, עם נשיא דורנו, ובאופן שכבר עכשיו "הוא בחיים", ואף פעם לא הי' הענין, שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא", ואמרו קדיש וכו' וכיו"ב, הגמרא ידעה את זה, והגמרא הביאה את זה, ופסקה שנדע ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים שיש להם שייכות לזה.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ה)

הרי זה חלק מחייו

ספר של יהודי ועאכו"כ של נשיא בישראל הרי זה חלק מחייו! חלק מחייו אינו הלחם שאוכל או המים ששותה, וכיו"ב, כי אם חיים רוחניים, ככה פוסק אדמו"ר הזקן באגה"ק, ומבאר מיד אשר חייו הם אמונה אהבה ויראה, אשר מאיפא לומד הוא [הצדיק] אמונה, ומאיפא לוקח ההתבוננות לאמונה, או אהבה ויראה – אשר קשורים לתומ"צ, ושמירת הל"ת? הנה את זה לוקח מספרים אלו אשר בהם הוא לומד – ואם לא למד בהם הרי ציוה לאחרים ללמוד בהם.

(משיחת ט"ו תמוז ה'תשמ"ה)

ברוחניות הענינים אמנם הכל טוב ויפה.. זוהי כפירה גמורה

ועל זה אחד טען: ברוחניות הענינים אמנם הכל טוב ויפה, זה שייך לנשיא דורנו, לכל חסידי חב"ד, ומצד רוחניות אכן אסור לגעת בספרים וכו', אבל חיים הרי בעולם הזה הגשמי, שבו כסף תופס מקום, ומצד גשמיות הענינים – הספרים מונחים אצל ההוא והוא חפץ למכרם – אז אין כל ברירה אחרת חוץ מזה שיקנו ממנו.

כששמעתי זאת – התפלאתי: כיצד קורה שיהודי דתי ידבר כזה?

טענה זו היא בדיוק כהשיטה של אלה האומרים ש"אלוקא דאלוקייא", שזהו ענין של עבודה זרה. הם גם אוחזים שישנו הקב"ה – כששואלים אצלם אם אין הקב"ה, ובוודאי שאסור להתנהג נגד הקב"ה. אבל ביחד עם זה הם אוחזים ש"רם על כל גויים הוי', על השמים כבודו", הם מרוממים את הקב"ה, ואומרים שאין זה לפי כבודו להתעסק בגשמיות העולם, הוא גבוה יותר מהעולם, אז לכן "עזב ה' את הארץ" בידי הכוכבים ומזלות, הם – "אלוקא" – יש להם כח להשפיע למטה (והקב"ה גבוה יותר מהם והוא "אלוקא" שלהם – "אלוקא דאלוקיא").

זהו בדיוק כהטענה בקשר עם הספרים: ברוחניות הענינים הוא באופן אחד, זאת אומרת שישנו הקב"ה, אבל הרי נמצאים בגשמיות העולם, ובגשמיות העולם (הרי זה) אחרת מכפי שזה ברוחניות, זאת אומרת שישנו הקב"ה אבל רק ברוחניות, לא בגשמיות!

ולפי דעתי נראה - אני אומר בפירוש לא "עניות דעתי" אלא דעתי ברורה – שזהו כפירה גמורה !!! מי הי' מאמין שיהודי דתי – מאמין – ידבר כך?!

(משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, ה'תשמ"ה)

זוהי דירה של נשיא דורנו עד סוף כל הדורות!

נשיא דורנו רצה, שהספרים שלו ישארו תמיד בספרי' בכדי שכולם יוכלו להשתמש בהם, והוא נתן את הספרים ברשות "אגודת חסיד חב"ד", כפי שהוא אמר לכו"כ אשר חיים גם עכשיו.

וכל זמן שהספרים מונחים שלא ברשותו, צריכים לדעת שזוהי פצצה וסכנה בפועל.

וצריכים לדעת, שלא רק נשיא דורנו חי עכשיו ע"י "זרעו בחיים", "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" אלא כפי שהוא כתב במכתב וחתם ע"ז (וזה כבר נדפס), בהנוגע לנשיא בישראל, אומרים שהוא "לא יעזוב את צאן מרעיתו"!!

ובנוסף לזה, רצו לעשות התחלה בדבר, עי"ז שאנשי הכולל יכנסו בדירה של נשיא דורנו, וילמדו תורתו וכו', ובמטבח הם ישתו תה וכו', שזה יראה בגלוי שזוהי הדירה של נשיא דורנו – ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", ועוד יותר – "לא יעזוב את צאן מרעיתו" – והוא חי בדירה זו בדיוק כפי שהי' בחיים חיותו, ועוד יותר מכך, שבדירה זו הוא למד והתפלל בתור נשמה בגוף, בחיים חיותו בעלמא דין, והוא הסתובב (ובפרט בעת בדיקת חמץ וכיו"ב) בכל הדירה, בפרוזדור, והוא שתה תה וכיו"ב במטבח, וישן בחדר השינה וכו', שאת כל הענינים הוא עשה בתור חכם, ויותר מכך – בתור נשיא דורנו, ש"החכם ניכר במאכלו במשקהו ובשינתו וכו'", ובפרט, שהוא יותר מחכם – נשיא הדור!

ובשעה שמתבוננים בזה – הרי מובן שכל הדירה היא דירה של נשיא דורנו, ולא שייך לחלק בין חדר אחד לשני, שחלק זה שייך לזה, והחדר הזה שייך למישהו אחר וכו'.

גם מובנת הסכנה שבדבר, שמתחילים להתעסק בזה, כיון שכאמור, זוהי דירה של נשיא דורנו עד סוף כל הדורות!

(משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, ה'תשמ"ה)

ה"כתבים" נמצאים למטה בגשמיות העולם הרי על ידם נמצא אדמו"ר נ"ע בגשמיות העולם

ידועים דברי כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע לפני הסתלקותו" – איך גיי אין הימל, די כתבים לאָז איך אייך" (אנכי עולה השמימה, ואת הכתבים (כתבי החסידות) הנני משאיר לכם).

פירוש הדברים: צדיקים דומין לבוראם", וכשם שהקב"ה "נתן (הכניס) את עצמו" בתורתו, כמחז"ל "אנא נפשי כתבית יהבית", עד"ז בצדיקים, ש"נותנים" (ומכניסים) את עצמם בדברי תורתם.

וזוהי הכוונה בדברי אדמו"ר נ"ע "איך גיי אין הימל די כתבים לאָז איך אייך" — שע"י (לימוד) כתביו (תורתו) שהלימוד מביא לידי מעשה בפועל ועד להפצתם חוצה, מתקשרים וכו' עמו בעצמו (מכיון שהכניס את עצמו בכתביו), עצמו — כפי שנמצא במצב של עלי' השמימה.

ומכיון שה"כתבים" נמצאים למטה בגשמיות העולם — הרי על ידם נמצא אדמו"ר נ"ע בגשמיות העולם, היינו, שזוהי התקשרות נצחית בגשמיות בין הנשיא אדמו"ר נ"ע וכל ישראל.

וכן הוא בנוגע לבנו ממלא מקומו, נשיא דורנו — שע"י כתביו, ספריו ונכסיו וגם הגשמיים (כדלקמן) — מתקשרים עמו בעצמו ובגשמיות.

(משיחת ש"פ ויקרא, ה' ניסן ה'תשמ"ז - לקו"ש חל"ב ע' 23)

נמשך מהקיום העצמי והנצחי של קדושת הצדיק והנשיא

חיי הצדיק הם נצחיים ולא רק ברוחניות העניינים אלא גם — בנוגע למקום הגשמי וכליו הגשמיים (שולחנו וכסאו כו') — וכדיוק הלשון "קדושה לא זזה ממקומה", המקום הגשמי ב"חדר אביו" (נוסף על המקום הרוחני — מעלה ומדריגה (כי קדושתו של הצדיק חודרת בכל עניניו (גם במקום ובכלים שהשתמש בהם לצרכי העבודה) כדברי המאמר "המקום שבו למד ועסק בתורה וכל כליו שהשתמש בהם לצרכי העבודה קדושתו עליהם".

ויתירה מזו: קדושת המקום והכלים כו' של הצדיק (גם לאחרי הסתלקותו) היא באותו האופן כהזמן שהצדיק השתמש בהם בפועל, נשמה בגוף; וכמובן מהסיפור הנ"ל — ש"נכנס לחדר אביו. . והיו עוד סדרי החדר כמו שהיו בחייו כו' ונכנס לבוש בחגורה ועמד אצל השולחן למול כסא שבתו, ושפתיו נעות כמדבר, ובכה הרבה" — היינו "כמו שהי' בחייו" כשהי' נכנס ליחידות [שי"ל שענינה — התאחדות של ה"יחידה" של הנכנס ליחידות ושל ה"יחידה" של הרבי] — בחיים חיותו של אדמו"ר מהר"ש!

וע"פ פתגם אדמו"ר נ"ע הנ"ל "איך גיי אין הימל, די כתבים לאָז איך אייך" — מובן, שע"י ההתקשרות לנשיא הדור — ע"י ה"התקשרות" עם כתביו, ספריו וכו', שבהם הכניס את עצמו כנ"ל — נמשך מהקיום העצמי והנצחי של קדושת הצדיק והנשיא, לכל ההולכים "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד".

ובפרט ע"י לימוד הכתבים והספרים, והבאת הלימוד במעשה בפועל, הן בעצמו והן — ע"י הפצת המעינות (דהכתבים והספרים) חוצה.

ועי"ז מאירים אצלו "כל ניצוצין קדישין וכל האורות הקדושות הכלולות" בנשיא הדור — שכולל "הכל", כי הנשיא הוא הכל, וזה פועל "להבין ולהשכיל בתורתך [כולל ובפרט בנדו"ד — הכתבים וספרים של הנשיא] וביראתך לעשות רצונך כל ימי חיי אני וזרעי וזרע זרעי מעתה ועד עולם (נצחי)".

(משיחת ש"פ ויקרא, ה' ניסן ה'תשמ"ז - לקו"ש חל"ב ע' 25)

פרק שלישי

זרעו בחיים - הוא בחיים

"אגודת חסידי חב"ד", שהם נשמות בגופים, ויכולים למשמש אותם ביד הגשמי, זהו "הוא בחיים"

לאף אחד לא נוגע נצחונות או לתפוס מישהו בטעות וכיו"ב, את זה נשיא דורנו בעל הגאולה – וודאי יפעל, שכל הענינים שלו כפי שהוא רוצה, הן הדירה והן הספרים, והן הכתבים, והן הסידור של הבעל שם טוב, ושאר כל הענינים, יהיו ברשותו עד סוף כל הדורות.

שזהו גם רוצים הרי למשמש ביד, במי ימשמשו, בשעה שיש "אגודת חסיד חב"ד", שהם נשמות בגופים, ויכולים למשמש אותם ביד הגשמי, זהו "הוא בחיים".

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ה)

מידי שנה בשנה הוא נהי' יותר חי ויותר "אקטיוו"

במילא קשור הוא עם כל ספריו, כתביו וכל חפציו – והספרים אשר לא למד בהם מאיזה סיבה שתהי' ורק הסתכל בהם הרי הם נכללים בתור חפציו – ובמילא בפשטות נשארו שייכים לו עד סוף כל הדורות!.

ואדרבה כשעברו 35 שנים הנה רחמנא ליצלן לומר אשר איננו פה, הרי זה ההיפך ושקר גמור! היפך האמת ואמת לאמיתתו. היות שבכל שנה ושנה מיתוסף בחיותו וכוחו והוא יותר "אקטיב" בנו, ועל ידינו לכל אחד מישראל עד לכל קצוי תבל.

וכמ"ש כ"ק אדמו"ר הזקן (ואפשר להבין את זה בשכל הפשוט) אשר מבאר שבשעה שהנשמה נמצאת בתוך הגוף הנה הגם שהיא נשמה קדושה, מ"מ מוגבלת היא בגוף. אולם בשעה שנפרדה מהגוף ואיננה מוגבלת, הנה כל כוחות הנשמה שיש לה אשר כמה מהם מצד הגבלת הגוף היו מוגבלים, שכאשר הגוף הי' עייף הוצרכה אז הנשמה לנוח מלימוד התורה וכיו"ב, ומליתן צדקה וכיו"ב.

[אולם] בשעה שהוסרו מהנשמה ההגבלות של הגוף, הנה אז לומדת היא בתמידות תורה, ומקיימת מצוות כפי שמקיימים בעולם האמת.

ויתירה מזו, היות ו"זרעו בחיים" הנה הוא מקיים כל מצוה אשר שלוחיו מקיימים, להיות אשר הם [שלוחיו] מקיימים זאת בתור "שלוחו של אדם כמותו", הנה הוא מקיים המצוות בתמידות היות ואינו קשור בהגבלות הגוף.

במילא הרי כבר 35 שנה אשר מידי שנה בשנה הוא נהי' יותר חי ויותר "אקטיב" ויותר פעיל בכל הענינים השייכים להחיים בעוה"ז הגשמי. על אחת כמה וכמה בהנוגע לספריו וכתביו וחפציו וכיו"ב, הנה בעוה"ב שלו הרי הוא נהי' יותר "לעבדיקע" ויותר קשור איתם.

(משיחת י"ד תמוז ה'תשמ"ה - בעת "יחידות כללית")

לומדים את תורתו ומתנהגים ע"פ תקנותיו בנוגע לתומ"צ, הנה זה מוסיף עוד יותר ב"הוא בחיים"

ועד"ז גם בבנין זה בו חי בעשרה שנים האחרונות, בחיים חיותו בעלמא דין, אשר אז חי בבנין זה נשמה בגוף, וכנ"ל שמאז נמצאת נשמתו בלי הגבלות הגוף, ומשנה לשנה עולה הוא ביתר חיות, וביתר "לעבדיקייט", ונהי' זה בפשטות על ידי זה שרואים אשר ניתוסף ב"זרעו בחיים", אשר לומדים את תורתו ומתנהגים ע"פ תקנותיו בנוגע לתומ"צ, הנה זה מוסיף עוד יותר ב"הוא בחיים".

(משיחת י"ד תמוז ה'תשמ"ה - בעת "יחידות כללית")

מידי שנה בשנה הרי "מעלין בקודש", הנה זרעו נתעלה ומוסיף בהחיים

נמצאים אנו בזמן אשר "זרעו בחיים" ו"הוא בחיים", ואדרבה, מידי שנה בשנה הרי "מעלין בקודש", הנה זרעו נתעלה ומוסיף בהחיים, ע"י לימוד התורה וקיום המצוות, בכח של "מדרכיו אשר הורנו", הרי זה מוסיף עוד יותר בגלוי אשר "הוא בחיים"!

ובפרט כמו שמבאר אדמוה"ז באגה"ק, אשר אדרבה, "אשתכח יתיר מבחיוהי", ואיפא "אשתכח"? בעולם הזה הגשמי, ומבאר אשר היות ובחייו הי' [הצדיק] קשור עם תורה במילא כך נהי' במציאות [אולם] עם הגבלות הגוף, אכן הי' זה גוף קדוש שבקדשים, אולם אעפ"כ הרי יש לו הגבלה.

בשעה שהוסרו ממנו ההגבלות, הנה הרי אין דבר שלילי שאין בו דבר טוב, על אחת כמה וכמה דבר הקשור עם הנשיא, הנה "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי", וההדגשה בזה הוא בכולהו עלמין – לא כפשטות לשון הזוהר אשר מדובר בשאר העולמות, כי אם מדובר – בעולם הזה הגשמי והחומרי, הנה שם הוא נמצא יתיר מבחיוהי, וזהו הפי' באגה"ק סימן ז"ך ובביאורו, עם יותר ביאור בזה, ובפרט ע"פ המובן ממאמרי רבותינו נשיאנו ממלא מקומו של כ"ק אדמוה"ז. וזהו ענין הטוב שבזה [בההסתלקות].

(התוועדות ט"ו תמוז ה'תשמ"ה)

הענין ד"ותחי רוח יעקב אביהם" תלוי "בזרעו"

איתא בגמרא: יעקב אבינו לא מת", והקשה בגמרא, "וכי בכדי ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא"? ומתרץ, "מקרא אני דורש, שנאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב . . כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

כלומר, הענין ד"ותחי רוח יעקב אביהם" תלוי "בזרעו", כאו"א מאיתנו, בתוך כלל ישראל, שכאשר "זרעו בחיים", חיים כפשוטם בעולם הזה הגשמי, חיים אמיתיים (ואתם הדבקים בה' אלקיכם (שעי"ז) חיים כולכם היום"), ע"י הדביקות בתורה, "תורת חיים", ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם" – אזי "אף הוא בחיים", באופן ד"ותחי רוח יעקב אביהם".

(משיחת ה' טבת ה'תשמ"ז)

פרק רביעי

דידן נצח

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ניצח במלחמתו

כוונת השמחה היא, איפא, להביא תוספת ותגבורת בלימוד משנה, בתלמוד ובפנמיות התורה, ואת הוראת הרמ"א יש לקיים בזמן ובצורה המתאימים, כפי שכל מצות התורה ניתנו בזמן ובמקום מסוים (מצות מצה, לדוגמא, איננה קיימת לאחר ימי הפסח וכדו'). הדבר הוא בעצם, פשוט ומובן ואין להאריך בו, מה גם שהשמחה באה כתוצאה מכך ש"דידן נצח" כך שכל השמחים חשים כי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ניצח במלחמתו ועליהם, אם כן, להתמסר עוד יותר לקיום הוראותיו

בשעה שמדובר אודות "דידן נצח" יש למצוא הוראה לכך בתורה ע"פ המדרש (ויקרא רבה פ' קדושים): מעשה בקרתני באבא יוסי איש ציתור שהי' יושב ושונה על פתח מעין. נגלה לו רוח שהי' שורה שם והודיעו שהוא רוח טובה ובזכותו לא ניזוק איש בנהר עד היום וגילה לו שעתידה לבא רוח רעה. שאל אותו מה נעשה? וענה, לך, העד בבני העיר והכן אותם ליד הנהר וכלים להכות בידם, ולמחר יבואו וכשיראו ערבוב על פני המים יכו בהם ויקראו "דידן נצח", עשו כן והרגו לרוח הרעה עד שראו דמו על פני המים.

מכאן עלינו ללמוד כי משמעות הביטוי "דידן נצח" היא ניצחון הטוב על היפך הטוב עד לביטול דמו, המורה על חיותו והתלהבותו ובכיוון זה יש לפעול לאור הניצחון בימים אלו.

(משיחת ליל י"ב טבת ה'תשמ"ז)

הרי זה הניצחון דנשיא דורנו!

כל אלו שהכריזו זה עתה "דידן נצח", בודאי שכוונתם ב"דידן" היא – לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא, עליהם לדעת שכל מה שבא בהמשך ל"דידן נצח", הרי זה הניצחון דנשיא דורנו! ולכן, כאשר עושים פעולה מסוימת – לא יתכן שהדבר ייעשה על דעת עצמו, היינו, שעומד ברשות עצמו, ו"כל הישר (או כל ה"קרומקייט") בעיניו יעשה", ו"מי יאמר לו מה תעשה" – אלא "דידן נצח" נשיא דורנו, שבוודאי ינצח, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

וכידוע הפתגם שאמר נשיא דורנו כמה פעמים: חסיד הוא פיקח, ובמילא, אינו ממתין ומנסה אולי אפשר באופן אחר, אלא, הולך לכתחילה בדרכם של רבותינו נשיאינו, ובדורינו זה – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובנוגע לעינייננו, "כבר מילתיהו אמורה" – סיפור מפורש במדרש שבו מובא הענין ד"דידן נצח", ואין צריך להיות "למדן גדול", כ"א, לפרש דברי המדרש כפשוטם, ואז רואים מיד את ההוראה שלמדים מדברי המדרש, במה צריך להתבטא הענין ד"דידן נצח".

אצל כאו"א ישנם שתי נפשות – נפש האלוקית ונפש הבהמית (כמבואר בתניא), אשר נפש האלקית קשורה עם נפש הבהמית, ונפש הבהמית קשורה עם יצר הרע. והנה ב' רוחות אלו – רוח הטוב ורוח הרע – מנשבות אצל יהודי". רוח הטוב, יצר טוב, אומר לו שצריך לקיים את דברי נשיא דורנו. ורוח הרע, יצר הרע, מתחיל לבלבל כו', ולהיותו "אומן במלאכתו", מוצא כל מיני סברות והסברות, שלא לכך היתה הכוונה, לא לזמן זה ולא למקום זה, דבר פלוני אומרים רק "לפנים", ודבר פלוני אומרים לאמיתתו וכו', בכל פרטי ה"תירוצים" וה"אמתלאות" (כדאיתא בראשונים ש"אמתלא" אותיות "אמת לא") שמוצא הרוח הרע, יצה"ר.

ועל כך באה ההוראה מדברי המדרש, כיצד לנצח ולבטל את הרוח הרע – עי"ז שמתאספים כו"כ מישראל לעזור ולסייע זה לזה, ביחד עם הכלים שבידיהם, וצועקים "דידן נצח דידן נצח", שכן, לולא זאת לאוו דוקא שיהיו מנצחים את הרוח הרע, ואעפ"כ, עי"ז שמכריזים "דידן נצח דידן נצח" כדבעי, כרצון נשיא דורנו – אזי מנצחים את הרוח הרע ומבטלים אותו לגמרי, עד שרואים טיפת דם על פני המים, לראי' והוכחה שנתבטל החיות של הרוח הרע, היצה"ר, נמצינו למדים שהבחינה

בענין זה היא – גירוש הרוח הרע, היצה"ר, עד לביטול חיותו ודמו כו', שאז יודעים שאכן "דידן נצח".

(ליל י"ב טבת ה'תשמ"ז)

לעיני כל העמים

א ענין וואס די ניט אידן האבן געדענקט אז דאס געהערט צו זייער פסק דין

. . וכמדובר לעיל אז בנוגע צו י"ט כסלו וואס דעמולט האט זיך אנגעהויבן הפצת המעיינות חוצה, איז דער אלטער רבי בעל הגאולה מדגיש במכתבו בקשר מיט זיין גאולה, אז אויך לפני עמי הארץ איז "נפלא וגדול", און ווי ער חזר'ט עס איבער דריי מאל איז דאס דארף דערגיין אויך צו ניט אידן. ...א ענין וואס איז דערגאנען צו ניט אידן איז דאס נאכמערער מאשר אז דאס איז פארבונדן מיט גאולה, וואס זי איז פארבונדן מיט "והיתה לה' המלוכה", כולל אויך כל עמי הארץ וואס דערפאר דארף צו זיי אויך דערגרייכן אין די הכנה לזה.

..און בפרט ווי די נפטרת האט דאך געענטפערט, און האט דאס געזאגט, און דערגאנגען און ס'האט גע'פועל'ט אויף אומות העולם, אז "דער טאטע אירע, דער רבי, געהערט צו זאמען מיט זיינע ספרים וכל ענינים. געהערט ער צו חסידים", און כן יקום! און אזוי איז דאס אויך געווארן, אין א ענין וואס די ניט אידן האבן געדענקט אז דאס געהערט צו זייער פסק דין, און מצד ענין הגלות האט דאס דאך אויכעט אן ארט אין אמיתית העניינים...

(משיחת מוצש"ק פ' תרומה, ב' אדר ה'תשמ"ח)

באופן גלוי לעיני כל העמים

לקראת יום הבהיר ה' טבת (היום בו "דידן נצח" באופן גלוי לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי) בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש)

(פתח דבר קונטרסי ה' טבת)

ההסכם המלא והסיוע מ(משפטי) אוה"ע לעיני כל העמים

יום זה קשור לשחרור ו"פדיון שבויים" של הספרים והכתבים של רבותינו נשיאינו, באופן שהי' לכך ההסכם המלא והסיוע מ(משפטי) אוה"ע, לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי).

(משיחת ה' טבת ה'תשנ"ב)

פרק חמישי

"דידן - דהספרים - נצחי"

כדי לדעת באיזה אופן צריכים לחגוג את נצחונם של הספרים ("דידן – דהספרים – נצח") – יש "לשאול" את הספרים עצמם

לכל לראש יש להתחיל בפרשת היום, כפי שכבר הכריזו ובאופן של פירסום – פירסומי ניסא – אודות המאורע שאירע ביום זה, ה' טבת, בשנה שעברה, שבו היה "דידן נצח" , הנצחון של הספרים.

ובפרטיות יותר:

המדובר הוא אודות הספרים של ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, שהוקמה ונתרחבה על-ידי ובנשיאותו והנהלתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, עוד בהיותו במדינה ההיא, וביציאתו ממדינה ההיא, לאחרי ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז, נגאלו ויצאו גם הספרים (לאחרי שמסר נפשו שלא לצאת בלעדם, כידוע ומפורסם), והגיעו סוף כל סוף למדינה זו, שבה נתרחבו ממדיה של ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, ומוסיף והולך עד היום הזה, על-ידי נשיא אגודה זו והנהלתו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר, כלשון חז"ל, "יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש".

ומכיוון שמדובר אודות ספרייה בקנה-מידה עולמי, המהווה אוצר בלום עבור היהדות התורנית כולה – מובן, שנצחונם וגאולתם של ספרים אלה (בה' טבת) הוא עניין של ניצחון וגאולה עבור היהדות התורנית כולה, כולל ובמיוחד – ניצחון וגאולה להמשך והרחבת הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, עד לתורת החסידות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, באופן ד"מוסיף והולך", תוך כדי התגברות על כל המניעות והעיכובים, בדרכי נועם ודרכי שלום, ובאופן ד"פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי" שגם אנשי אבשלום התפללו לנצחונו של דוד.

ו"הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור גו', כלומר, בבוא יום זה בשנה שלאחרי זה, ועל דרך זה מידי שנה בשנה, "נזכרים" ועל-ידי זה "נעשים" אותם העניינים שהיו בפעם הראשונה להקבע ל"יום סגולה" ו"עת רצון" בכל הקשור לנצחונם של הספרים.

ומובן, שכדי לדעת באיזה אופן צריכים לחגוג את נצחונם של הספרים ("דידן – דהספרים – נצח") – יש "לשאול" את הספרים עצמם, כלומר, יש לעיין ולברר זה בהספרים עצמם, ולהתנהג על-פי הוראתם.

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת, ה'תשמ"ח)

"אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים

מכאן ולהבא צריך לבוא לידי חיזוק והוספה בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עוז, וזהו "אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים, "דידן (דהספרים) נצח".

ובפשטות – להוסיף בקביעות עתים לתורה, כולל ובמיוחד – לימוד ברבים, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה, מתוך "דיבוק חברים" ו"פלפול התלמידים".

ולכל לראש – לימוד המביא לידי מעשה ("גדול תלמוד שמביא לידי מעשה") לדעת את המעשה אשר יעשון ואלה אשר לא תעשינה, עד ללימוד ההלכות, בספר הרמב"ם, בשולחן-ערוך ונושאי כליו כו', ובפנימיות התורה, תורת החסידות, שעל-ידי זה יכולים לקיים המצוות שחיובן תמידי בכל רגע, אמונת ה', יחודו, אהבתו ויראתו כו'", כמו שכתוב "דע את אלוקי אביך ועבדהו בלב שלם".

ועוד וגם זה עיקר – שהלימוד עצמו הוא באופן שחודר כל המציאות שלו, "כל עצמותי תאמרנה", "ערוכה בכל רמ"ח אברים", מהמוח שבראש עד להעקב שברגל, בכל החיות וההתלהבות כו', ובלשון חז"ל מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע, אף כאן כו'", היינו, ש"עסק התורה שבכל אחד ובכל זמן (גם בזמן הגלות, גם בחושך כפול ומכופל דגלות זה האחרון) הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה בסיני... כאלו קיבלה היום מהר סיני", כמודגש בנוסח דברכת התורה שבכל יום – "נותן התורה", לשון הווה.

וכל זה – בנוגע לעצמו, ובנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, לעורר רבים מישראל להוסיף בלימוד התורה, שכן, פעולת ההשפעה על הזולת, על-פי הציווי "ואהבת לרעך כמוך" היא, "כלל גדול בתורה", ויתירה מזה – "זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא"

(ה' טבת תשמ"ח)

יום זה קשור עם ענין הספרים

"יום זה קשור עם ענין הספרים... וע"פ המנהג לאחרונה לקשר עם ענין הצדקה, נקשר גם ענין זה (דהספרים), ובאופן של חידוש, דבר שלא הי' דוגמתו בעבר:

כרגיל, הסיום הוא בחלוקת שטר לצדקה, לכאו"א מהאנשים ונשים והטף, ועכשיו נוסיף עוד שטר אחד – כהשתתפות בקניית ספרים חדשים, או בתיקון ספרים ישנים, או לתת ליהודי אחר שהוא יקנה או יתקן ספרים כולל – ספרי פנימיות התורה, כפי שהונהג לאחרונה שישתדלו לקנות ספרים של פנימיות התורה שכבר באו בדפוס (ולא רק ללמוד את הענינים באופן שזוכרים אותם בע"פ)"

(ה' טבת תשמ"ט)

חיזוק והוספה בלימוד הספרים

ולהוסיף, שמזה מובן גם בהנוגע לפועל – שהמאורע דה' טבת צריך להביא לכל לראש חיזוק והוספה בלימוד הספרים, כולל ומתחיל מלימוד המשניות – שזה פועל שמפדיון הספרים באים תיכף לפדיון הגאולה, כנ"ל. וע"י עצם ההחלטות בזה – הנה כיון שהקב"ה רואה שההחלטות אמיתיות הן ובודאי יקיימו אותן, הרי ההחלטות עצמן פועלות ממש כאלו למדו את המשניות.

(משיחת ה' טבת ה'תשנ"ב)

פרק ששי

ההוראות לפועל מהי טבת

הליכה באורחותיו

מכאן עלינו ללמוד כי משמעות הביטוי "דידן נצח" היא ניצחון הטוב על היפך הטוב עד לביטול דמו, המורה על חיותו והתלהבותו ובכיוון זה יש לפעול לאור הניצחון בימים אלו.

. . ועל כך באה ההוראה מדברי המדרש, כיצד לנצח ולבטל את הרוח הרע – עי"ז שמתאספים כו"כ מישראל לעזור ולסייע זה לזה, ביחד עם הכלים שבידיהם, וצועקים "דידן נצח דידן נצח", שכן, לולא זאת לאוו דוקא שיהיו מנצחים את הרוח הרע, ואעפ"כ, עי"ז שמכריזים "דידן נצח דידן נצח" כדבעי, כרצון נשיא דורנו – אזי מנצחים את הרוח הרע ומבטלים אותו לגמרי, עד שרואים טיפת דם על פני המים, לראי' והוכחה שנתבטל החיות של הרוח הרע, היצה"ר, נמצינו למדים שהבחינה בענין זה היא – גירוש הרוח הרע, היצה"ר, עד לביטול חיותו ודמו כו', שאז יודעים שאכן "דידן נצח".

(משיחת אור לי"ב טבת ה'תשמ"ז - מוגה)

הפצת המעיינות

לאור כ"ז ברורה ההוראה האלוקית הנצחית בקשר לאירוע הנוכחי, שדווקא מן הטיעונים והאשמות כאלו אין "אגודת חסידי חב"ד" גוף חי ופעיל, הרי דוקא מן הטיעונים האלו יש ללמוד הוראה בעבודתינו עתה והיא: ביחד עם גודל השמחה, שמחה שפורצת גדר, יש עתה להגביר עוד יותר את הפצת המעיינות חוצה, עד להוספה שלא בערך...

(ה' טבת ה'תשמ"ז)

הקמת בתי חב"ד

עבודה זו צריכה להתבטא במיוחד בענינים שבהם מודגש הקשר והשייכות לביהמ"ק:

הקמת "מקדש מעט", בתי תורה ותפילה וגמ"ח שזהו גם מטרתם ותפקידם של "בתי חב"ד", בכל מקום ומקום..."

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ז)

עשיית בית כאו"א בית חב"ד

ובזה באה הצעה (וי"א נייע המצאה או נייע גזירה, איך שיקראו לזה) לידע שכל החוזרים לביתם יערכו התוועדות חסידית, ודוקא בד' אמות שלהם, בביתם, לעשות מביתם בית חב"ד.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ז)

קניית ותיקון ספרים

"יום זה קשור עם ענין הספרים... וע"פ המנהג לאחרונה לקשר עם ענין הצדקה, נקשר גם ענין זה (דהספרים), ובאופן של חידוש, דבר שלא הי' דוגמתו בעבר:

כרגיל, הסיום הוא בחלוקת שטר לצדקה, לכאו"א מהאנשים ונשים והטף, ועכשיו נוסיף עוד שטר אחד – כהשתתפות בקניית ספרים חדשים, או בתיקון ספרים ישנים, או לתת ליהודי אחר שהוא יקנה או יתקן ספרים כולל – ספרי פנימיות התורה, כפי שהונהג לאחרונה שישתדלו לקנות ספרים של פנימיות התורה שכבר באו בדפוס (ולא רק ללמוד את הענינים באופן שזוכרים אותם בע"פ)"

(משיחת ה' טבת ה'תשמ"ט)

הרחבת הספרי'

(ע"ד הבקשה המיוחדת של הרבי ל"כל אספני הספרים ומי שברשותו ספרים מיוחדים, מדפוסים נדירים וכו' שיתרמו אותם לספרי' הגדולה של אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, לטובת הציבור והכלל") כתב הרבי בכתי"ק לר' שד"ב לוין ובה נאמר בין השאר אשר:

בהמשך להמדובר אתמול – שכפשוט הכונה לבפו"מ. . .

כן צריך להיות מכתב בקשה מהנהלת הספרי' – לשלחו להמתאימים לזה – אולי בצירוף תוכן מקוצר מהמדובר בזה. או גם לפרסם במכתבי עת.

כדאי שיהי' מקום מתאים בהספרי' להמתקבל בקשר לבמדובר בהנ"ל. – אולי גם חותם שיוחתם בהס'.

לימוד התורה ומשניות

ולהוסיף, שמזה מובן גם בהנוגע לפועל – שהמאורע דה' טבת צריך להביא לכל לראש חיזוק והוספה בלימוד הספרים, כולל ומתחיל מלימוד המשניות – שזה פועל שמפדיון הספרים באים תיכף לפדיון הגאולה, כנ"ל. וע"י עצם ההחלטות בזה – הנה כיון שהקב"ה רואה שההחלטות אמיתיות הן ובודאי יקיימו אותן, הרי ההחלטות עצמן פועלות ממש כאלו למדו את המשניות.

(משיחת ה' טבת ה'תשנ"ב)

בימים אלו [כל יום ויום משלושים ימי ההכנה לעשירי בשבט] יוסיף כאו"א בלימוד התורה... הן נגלה דתורה, והן פנמיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות, לימוד כתבי החסידות כו', כולל גם הענין דהפצת המעיינות חוצה,

(אור לי"ב טבת ה'תשמ"ז)

.. המורם מכל האמור בנוגע לפועל – שמכאן ולהבא צריך לבא לידי חיזוק והוספה בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עוז, וזהו "אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים, "דידן (דהספרים) נצח". ובפשטות – להוסיף בקביעות עיתים לתורה, כולל ובמיוחד – לימוד ברבים, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה", מתוך "דיבוק חברים", ו"פלפול התלמידים".

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת, ה'תשמ"ח - מוגה)

מה יכול כאו"א לעשות בפועל כדי לזרז את הפדיון וההשבה של הספרים והכתבים

יום זה קשור לשחרור ו"פדיון שבויים" של הספרים והכתבים של רבותינו נשיאינו, באופן שהי' לכך ההסכם המלא והסיוע מ(משפטי) אוה"ע, לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי).

אך ישנם עדיין ספרים וכתבי יד של כ"ק מו"ח אדמו"ר ושל אביו אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע הנמצאים בשבי' במדינה ההיא ועדיין לא הוחזרו למקומם, אע"פ שגם בנוגע אליהם כבר היתה פקודת המלכות, גם של אוה"ע, שישחררו אותם.

ומקשרים זאת גם עם העובדה שבימים האחרונים התבטלה עיר הבירה של המדינה ההיא, ועד שהעבירו אותה לעיר אחרת, ע"פ כתיבת וחתימת החוקים ומשפטים של המדינה ההיא (שבכיו"ב דינא דמלכותא דינא).

מה יכול כאו"א לעשות בפועל כדי לזרז את הפדיון וההשבה של הספרים והכתבים?

התשובה לכך פשוטה:

עי"ז שכל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, יעשה ענין דוגמתו – ע"י שיביא לביתו ולספרייתו וכיו"ב, ספרי (וכתבי) קודש חדשים בדברי תורה, בהוספה על הספרים שיש לו מקודם ב"בית מלא ספרים" שלו.

. . ויהי רצון, שעל ידי זה שכאו"א ירחיב את פעולותיו בקבלת ספרים חדשים – זה יזרז עוד יותר את קיום היעוד בפועל ד"ויגש אליו יהודה" בפדיון שבויים של בנימין – שכל הספרים והכתבים של רבותינו נשיאינו חוזרים למקומם האמיתי, "בית רבינו שבבבל", "770" בגימטריא "פרצת", ושם יצטרפו לכל הספרים והכתבים של רבותינו נשיאינו.

(משיחת ה' טבת ה'תשנ"ב)

הזמנה מראש על ספרים

עי"ז שכל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, יעשה ענין דוגמתו – ע"י שיביא לביתו ולספרתו וכיו"ב, ספרי (וכתבי) קודש חדשים בדברי תורה, בהוספה על הספרים שיש לו מקודם ב"בית מלא ספרים" שלו.

וכיום ה"ז דבר קל לביצוע, מכיון שבכל שבוע נדפסים ענינים חדשים בתורה, הן כאלו הנדפסים מחדש, ועוד ועיקר – חדשים, במילא ה"ז דבר קל לקנות את הספרים, וכן להוסיף עוד ועוד בקבלת ובקניית ספרים.

... וכל הזריז ה"ז משובח – שיתחילו לקבל את ההחלטות בזה כבר עתה, ולקיים זאת בהקדם האפשרי, כולל ע"י עשיית הזמנה מראש (וכן לשלם) על המינוי לקבלת ספרים חדשים שיוצאים לאור אח"כ (בלשון הידוע הנדפס בכמה ספרים "פרענומערמטן"), ובשעת ההוצאה לאור של הספר מקבלים אותו המנויים תיכף ומיד.

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת, ה'תשנ"ב - מוגה. תרגום מאידיש)

מתנות מספרים

כמו"כ ראוי ונכון הדבר לנצל את ממנהג ישראל, לתת ספרי קודש הנדפסים כמתנה לאחרים, כולל ילדים קטנים, לקראת שמחה שלהם או לפני חג וכיו"ב.

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת, ה'תשנ"ב - מוגה. תרגום מאידיש)

לימוד מאמר או קונטרס חדש

שכל החיות וההתלהבות כו' צריך להיות בעניין "וישמור משמרתי מצוותי חוקותיי ותורותיי" (כמו שכתוב באברהם אבינו) החל מלימוד ספרי וכתבי החסידות (ופשיטא, בהקדמת לימוד נגלה דתורה – "תלמודו בידו"), היינו, שכאשר יוצא לאור ספר חדש, קונטרס או מאמר כו', צריך כל אחד ואחד ללמדו, ובהדגשה – שאין להסתפק בכך שישנם כמה וכמה שלומדים עניין זה, אלא, "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם".

ובנדון דידן, בשבילי נדפס ספר, קונטרס או מאמר זה!

(משיחת ש"פ ויחי, ט"ז טבת, ה'תשמ"ז)

פרק שביעי

ארבעים שנה

"בארבעים שנה נותן לו ה' "לב לדעת"
את עצם פנימיות כוונת מאורעות ימים אלו"

וביתר שאת בזה וביתר עז - מתחיל משנה זו, ארבעים שנה לגאולתו, שבארבעין שנין קאי אינש אדעתי' דרבי' - סוף דעתו ותבונתו וחכמת משנתו.

ולא רק בא אז וקאי אינש אדעתי' ותורת רבו (ע"י שמדקדק - במשך זמן זה - בהענינים והדקדוקי תיבות כו'),

אלא שבארבעים שנה נותן לו ה' "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" את עצם פנימיות כוונת מאורעות ימים אלו, ובלשון הכתוב: את כל אשר עשה ה' לעיניכם בארץ מצרים גו' האותות והמופתים הגדולים ההם.

(ממכתב ה' תמוז תשכ"ז)

הלימוד ועיון במאמרים שיחות ורשימות
אודות י"ב תמוז יוסיפו הבנה, העמקה ואור
בהמאסר והחופש והגלות והגאולה

ובפרט - ע"פ תורת הבעש"ט אשר כל מה שאדם רואה וכל מה שאדם שומע ה"ז הוראה מן השמים בעבודת השי"ת - וצ"ל קאי אדעתי' דרבי' (זה הקב"ה) בהוראה זו.

והלימוד ועיון ודקדוק כו' במאמרי דא"ח דימים אלה ובהשיחות ובהרשימות של בעל הגאולה אודותם - בודאי יוסיפו הבנה, העמקה ואור בה"קאי אדעתי' דרבי'" ועל המאסר והחופש והגלות והגאולה.

. . בטח ילמדו בימי גאולה אלה ובימים שלפניהם ושלאחריהם - מאמרי תמוז, תרפ"ז - זה ארבעים שנה - שנת הגאולה.

(ממכתב ה' תמוז תשכ"ז)

וכיון שישנו ה"רבי" ו"אדעתי' דרבי" בפועל
אזי אין כל תירוצים מדוע לא לפעול עם כל השטורעם

אחר כך מתוסף הענין שעתה הוא ארבעים שנה לבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר לאמעריקא, ולא רק באופן ארעי לביקור, אלא באופן קבוע, וכפי שאמר אז שכוונת בואו לאמריקה היא להראות ש"אמעריקא אינה שונה",

והוא עבד עבודתו באמעריקא במשך עשר שנים רצופים, וכעת לאחר ארבעים שנה רואים במה התבטאה עבודתו בשעה שהגיע לכאן.

את המעלה שישנה בארבעים שנה לומדת הגמרא מהפסוק "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה", שזה הי' לאחר ארבעים שנה במדבר, ד"לא קאי אינש אדעתי' דרבי' עד ארבעין שנין".

ומזה ישנה הוראה, שכל אחד צריך לפעול בכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר תעבה אודותם, כיון שישנו כבר ה"קאי אדעתי' דרבי". עד עכשיו היה תירוץ על כך שאין פועלים, כי טרם הי' "קאי אדעתי' דרבי", אבל כעת גם תירוץ זה איננו!

ולאמיתו של דבר גם תירוץ זה בטל ומבוטל - כי הפירוש ד"לא קאי אינש אדעתי' דרבי' עד ארבעין שנין" אינו שעד לרגע של "ארבעין שנין" לא הבין מאומה, שאז איננו בגדר תלמיד של הרב, כי אם אבן דומם! ואת זאת, טוען הוא, לא יתכן לומר, שהרי כיון שכ"ק מו"ח אדמו"ר הוא נשיא דורנו - כיצד יתכן לומר שהוא אינו תלמידו!

הפירוש במארז"ל הוא - שעד "ארבעין שנין" הוא היה תלמיד של הרב, והוא שמע וראה אותו, ואף למד אצלו והבין את דבריו, שכן צריך להיות "זרוק מרה בתלמידים", ואין זה אלא שחסרה אצלו עדיין השלימות של "דעתי' דרבי".

. . ומזה מובן, שהתירוץ שעד עתה לא פעלו משום ש"לא קאי אינש אדעתי' דרבי' עד ארבעין שנין" איננו (ס'איז קיין תירוץ ניט") - שכן גם לפני ארבעין

שנין יש לו שייכות לרב, כנ"ל, ובפרט שכ"ק מו"ח אדמו"ר גילה דעתו והודיע מה צריכים לעשות.

. . כל האמור לעיל הוא אפילו לפני שמלאו ארבעים שנה מאז הגיע כ"ק מו"ח אדמו"ר לאמעריקא; ומובן שזהו עאכ"כ לאחר שנמצאים כבר ארבעים שנה לאחר ט' אדר ה'ש"ת . . שאז מגיעים למעלה ד"קאי איניש אדעתי' דרבי'", וישנו כבר "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

וכיון שישנו ה"רבי'" ו"אדעתי' דרבי'" בפועל - אזי אין כל תירוצים מדוע לא לפעול עם כל השטורעם בכל הענינים שתובעים אודותם.

(משיחת ש"פ ויקרא, ה'תש"מ)

בעמדנו על סף התחלת שנת הארבעים
צריך להתחיל אצל כאו"א סדר עבודה חדש
בכל הענינים הקשורים עם נשיא דורנו

בעמדנו על סף התחלת שנת הארבעים מהילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כש"נתן לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ו"קאי אינש אדעתי' דרבי'" - צריך להתחיל אצל כאו"א סדר עבודה חדש בכל כוחות הנפש ולבושי מחשבה דיבור ומעשה - בכל הענינים הקשורים עם נשיא דורנו, וללכת "בדרך ישרה אשר הורהו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו", עם "שטורעם" כזה שבערך לעבודה עד עתה - העבודה מכאן ולהבא היא באופן חדש ד"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" בעצם ופנימיות כוונת נשיא דורנו.

(משיחת ש"פ בא, ד' שבט, ה'תשמ"ט - מוגה)

והלימוד צריך להיות בעומק והבנה חדשה

. . כולל ובמיוחד - לימוד תורתו של בעל ההילולא . . והלימוד צריך להיות בעומק והבנה חדשה - בהתאם ל"קאי איניש אדעתי' דרבי'" להבין עצם ופנימיות כוונת דברי הרב.

ומה טוב - שהלימוד יהי' ברבים (עכ"פ בשנים), שזה מוסיף יותר הצלחה בהבנת

הלימוד; וגם - לאחרי הקדמת נתינת צדקה, המוסיפה גם בהצלחת הלימוד.

ועד"ז גם לקיים - ובהוספה - כל ההוראות והתקנות של בעל ההילולא, הן בלימוד התורה - לימוד שיעורי חת"ת וכיו"ב, והן בעבודת התפלה והן בגמילות חסדים.

(משיחת ש"פ בא, ד' שבט, ה'תשמ"ט - מוגה)

שיצייר לעצמו איך ששמע
(או למד) ממנו בפעם הראשונה

ובפרט ההוראות ותקנות שזכינו לשמוע מבעל ההילולא עצמו (פנים אל פנים, או ע"י מכתב, שיחה ותורה שהכניס את כל עצמותו בזה, ע"ד כביכול "אנא נפשית כתבית יהבית"), ע"י שיצייר לעצמו איך ששמע (או למד) ממנו בפעם הראשונה, על מנת להחזיקו, ובהוספה.

(משיחת ש"פ בא, ד' שבט, ה'תשמ"ט - מוגה)

גם אלו שעדיין לא נולדו אז...
יכולים הם לשאול אותו ולשמוע ממנו

הענין ד"קאי איניש אדעתי' דרבי'" ביחס לגאולה בשנת תרפ"ז שייך לכאורה רק למי שכבר הי' בר-דעת בעת ההיא, ומאז היו לו ארבעים שנה להתבונן בזה, ולכן, לאחרי ארבעין שנין "קאי אדעתי' דרבי'" בכל הקשור למאורע זה; משא"כ אלו שנולדו לאחרי כן, או שלא היו אז במעמד ומצב שהיו יכולים לשמוע אודות מאורע זה, מאיזו סיבה שתהי', ושמעו אודותיו רק לאחר זמן - הנה אצלם יהי' המנין דארבעים שנה (כפשוטו, כמו בפסוק "ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר") לאחרי משך זמן רב.

ולכאורה, הדרישה והתביעה שצ"ל "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" היא בנוגע לכל אחד ואחד.

אך הביאור בזה הוא - בפשטות: כאשר ישנו אחד שהי' אז בעל שמיעה, אלא שלא לקח את הענין לעומקו, ולאחרי ארבעין שנין בא למעמד ומצב ש"קאי

אדעתי' דרבי'" - אזי ביכלתו למסור לכל אלו שנמצאים בסביבתו את עצם פנימיות הכוונה שהשיג ב"דעתי' דרבי'".

כלומר: קודם ארבעים שנה - אין אף אחד שהגיע לזה; אבל לאחרי שעברו ארבעים שנה וישנו אחד ש"קאי אדעתי' דרבי'" - יכול הוא למסור לכולם מה שהשיג ב"דעתי' דרבי'".

וענין זה מוכרח מהפרשה גופא:

כאשר משה רבינו אמר לבנ"י בשנת הארבעים ש"לא נתן ה' לכם לב לדעת גו' עד היום הזה", וכפירוש רש"י, "שאין אדם עומד על סוף דעתו של רבו וחכמת משנתו עד ארבעים שנה, ולפיכך לא הקפיד עליכם המקום עד היום הזה, אבל מכאן ואילך יקפיד, לפיכך ושמרתם את כל דברי הברית וגו'" - הרי דברים אלו נאמרו גם לאלו שהיו אז בני ל"ט שנה, וגם פחות מזה, ולא רק לאלו שבשעה שאירעו "האותות והמופתים הגדולים ההם" היו כבר לאחרי בר-מצוה, ובמילא הוצרכו להיות בשנת הארבעים לכל-הפחות בני נ"ג שנה - שזהו היפך פשטות הכתובים.

ועכצ"ל בפירוש פשוטם של כתובים - שלאחרי שעברו ארבעים שנה מאז שאירעו "האותות והמופתים", ישנו מישהו שכבר יש לו "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ולכן, גם אלו שעדיין לא נולדו אז, או שעדיין לא היו שייכים לדעת לראות ולשמוע, יכולים הם לשאול אותו ולשמוע ממנו ("גיי און פרעג ביי אים!").

וכן הוא פשטות הענין בנוגע לפועל - שהכוונה בהמדובר אודות ענין ד"קאי אדעתי' דרבי'" בנוגע לי"ב-י"ג תמוז היא גם בנוגע לאלו שהם רק בני ל"ט שנה!

ואדרבה: ישנו מי שהוצרך להתייגע בעצמו במשך ארבעים שנה, ומובן, שזוהי יגיעה עצומה להתעמק במשך ארבעים שנה במאורע שאירע בעבר, בה בשעה שטבע בני-אדם לרצות שיהי' בכל יום ענין חדש; אבל מי שהוא רק בן ל"ט שנה - אינו צריך להתייגע על זה, אלא נותנים לו דבר המוכן (הוא רק צריך לבוא ולבקש, לשמוע ולקלוט - "הערן און דערהערן"), וכיון שכן, הרי עאכו"כ שאליו מכוונים הדברים ובעיקר, ודורשים ממנו כל הענינים שצריכים להיות לאחרי שישנם במציאות ה"ארבעין שנין".

(משיחת י"ב תמוז ה'תשכ"ז)

וזוהי הפעולה ד"ארבעין שנין"
להסיר את המחיצה והבדל שבינו לבין הרב

אך עדיין ישנו מי שטוען: בשלמא בנוגע לענין שאירע בשנת תרפ"ז, יש להתבונן בו ולהגיע ל"סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו"; אבל בנוגע להוראות שקיבל מבעל השמחה והגאולה בהיותו בארה"ב, עד ליום שלפני ההסתלקות בשנת תש"י - עדיין לא עברו ארבעים שנה, כך, שיש לו עוד זמן להתיישב בדעתו.

ובכן, גם בענין זה יש ללמוד מפשטות הכתובים, שכן בפרשה מדובר גם אודות מאורעות שעדיין לא עברו ארבעים שנה מאז שאירעו, וכפירוש רש"י שמכאן ואילך יקפיד עליכם המקום גם על ענינים שנאמרו בסוף הארבעים שנה (הביאור בזה - לקו"ש חל"ד ע' 164).

ומזה מובן, שכאשר ישנו ענין אחד שבו מגיעים ל"סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו" של רבו, עליו לעסוק גם בכל הענינים שלאח"ז כמו לאחרי שכבר הגיע ל"סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו", כיון שישנה נקודה מסויימת שבה נעשה שכלו כמו של הרב.

כל זמן שאין ערך ביניהם, שהוא אינו אלא תלמיד קטן, ושכל הרב שלא בערך אליו - אזי לא שייך שיקפידו עליו; אבל כאשר ישנו ענין אחד שבו השתווה התלמיד עם "דעתי' דרבי'", לא רק בחיצוניות אלא גם בפנימיות, ולא רק בפנימיות סתם, אלא באופן שהגיע ל"סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו" - הרי כיון שנתאחד ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו כו'" עם שכל הרב, ועי"ז גם עם הרב עצמו, הנה גם בענינים אלו שמהם לא עברו עדיין ארבעים שנה, צריך לעסוק לא רק מצד השכל, אלא מצד ההנחה בעצם, בהתאם לעצם פנימיות כוונת הרב.

והענין בזה - שכאשר ישנה מסירה ונתינה אל הרב, אזי בדרך ממילא נעשים אצלו כל הענינים כפי הכוונה, כיון שזה קשור עם העצם שלו, ש"לוקח" את עצם פנימיות כוונת הרב, ומצד העצם, אין צורך בהבנה והסברה בשכל, אלא בדרך ממילא נעשה כן.

. . וזוהי הפעולה ד"ארבעין שנין" - להסיר את המחיצה והבדל הערך שבינו לבין הרב, כך, שמתאחד עמו להיות דבר אחד, ומרגיש שזהו חייו, ואז הרי זה פועל גם בחלק שממנו לא עברו עדיין ארבעים שנה, שגם בענין זה אינו יכול להיפרד

ממקור חיותו, כיון שנרגש אצלו שזהו כמו לקפוץ לאש!

כאמור לעיל, ישנם כאלו שיכולים לטעון, שבשלמא הענינים הקשורים עם שנת תרפ"ז, עליו לקיים; אבל בנוגע לענינים הקשורים עם התקופה שלאח"ז, עד ליו"ד שבט תש"י - עדיין יש לו זמן עד שיעברו ארבעים שנה.

ועל זה בא המענה מכללות הפרשה הנ"ל, שכיון ש"אתם ראיתם גו' האותות והמופתים הגדולים ההם", וכבר עברו ארבעים שנה, שאז "קאי איניש כו'" בעצמו, וגם באופן ש"ניתן הוי' לכם" מלמעלה - הרי זה פועל שתהי' אותה גישה ואותו "שטורעם" גם בנוגע לכל הענינים שלאח"ז, כיון ש"ניתנו מרועה אחד", לה"אחד" שישנו בכאו"א מישראל, לתלמידי תלמידיו וההולכים באורחותיו, ול"את אשר בשם ישראל יכונה", על מנת לקיימם מתוך שמחה וטוב לבב (כרצון בעל הגאולה), ו"המעשה הוא העיקר".

(משיחת י"ב תמוז ה'תשכ"ז)

ולהיות תלמידיו באמת

תהא פתיחת "גן ישראל" וכל משך שהותם בו בהצלחה בכל, ובפרט שהשנה שנת הקהל האנשים והנשים והטף ומסוגלת שישמעו וילמדו ויעשו כל דברי התורה, וארבעים שנה לגאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר, שאז הוי' נותן לב ועינים ואזנים להיות קאים אדעתי' דרבי' ולהיות תלמידיו באמת ובטו"ל.

(ממכתב ימי הגאולה, תמוז - ה'תשכ"ז)

סוף דעתו ותבונתו -
פנימיות ועצמיות כוונתו - של נשיא דורנו

העילוי מיוחד דארבעים שנה - מבואר בחז"ל: בשנת הארבעים במדבר אמר משה רבינו לבני ישראל, שאז "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע". ובגמרא למדו מזה דבארבעין שנין "קאי איניש אדעתי' דרביי'". כלומר, שאז מגיעים להידיעה והבנה (לדעת) סוף דעתו ותבונתו - פנימיות ועצמיות כוונתו - של רבי', ובנדו"ד - של הרבי, נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ושל "מעשיו ותורתו ועבודתו" - כך, שאז מתחיל סדר חדש ותקופה חדשה בהבנת וקיום מעשיו ותורתו

ועבודתו של נשיא דורנו, באופן ד"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

(משיחות ש"פ בא ואור ליו"ד שבט תש"נ)

צריך עתה להתחיל לפעול במימד חדש... לפי ההשגות והמימדים ד"דעתי' דרבי'" - נשיא דורנו

ע"פ הנ"ל ישנו המענה לשאלת רבים - במה צריכה להתבטא העבודה מיוחדת דארבעים שנה מאז ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

העבודה צריכה להיות בכך, שכעת צריכים להעשות מציאות חדשה לגמרי - מציאות חדשה שעומדת על גבי יסוד חדש: קאי איניש אדעתי' דרבי'.

ובפשטות - שכל הענינים שבעל ההילולא תבע, ובכלל - לימוד התורה בהתמדה ושקידה וקיום המצוות בהידור, ובמיוחד - הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה - צריך עתה להתחיל לפעול במימד חדש, עם מעמד חדש - לא לפי ההשגות שהיו עד עתה (לפי דעת המקבל), אלא לפי ההשגות והמימדים ד"דעתי' דרבי'" - נשיא דורנו.

הן בנוגע ללימוד התורה (ובפרט לימוד תורתו של בעל ההילולא) - שזה צריך להיות (לא רק בתוס' הבנה והשגה, אלא בעיקר) עם מעמד חדש ויסוד

- מיוסד על דרך הלימוד ופנימיות הכוונה של"רבי'"; און הן בההנהגות בהתאם להוראות בעל יום ההילולא -צריכים להעשות באופן כזה.

(משיחות ש"פ בא ואור ליו"ד שבט תש"נ)

כל אחד צריך להעשות "מוסד" חדש

לא די שיוסיפו עוד פרט או כלל, אפילו כלל גדול, בהעבודה, אלא צריך להיות "קאי איניש" - צריך להקים את כל מציאותו מחדש על "דעתי' דרבי'".

וביחד עם זה ה"ז צריך לרדת לפרטים ופרטי פרטים - ובהתבוננות אפילו קלה בטח ימצא כל אחד את הפרטים שביכלתו להתחיל לעשות כמציאות חדשה שעלי' "קאי איניש אדעתי' דרבי'".

ובסגנון אחר: כל אחד צריך להעשות "מוסד" חדש, בעבודתו בתורה עבודה וגמ"ח, שמעמיד יסוד חדש - "דעתי' דרבי'".

(משיחות ש"פ בא ואור ליו"ד שבט תש"נ)

לעיין ולדייק גם בפרטי המאורעות הקשורים עם "האותות והמופתים הגדולים ההם"

בנוגע למארז"ל "לא קאי איניש אדעתי' דרבי' עד ארבעין שנין", "לדעת סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו" - ועד"ז בנדו"ד, במלאות ארבעים שנה לגאולה - יכולים לכאורה לפרש פשטות הלשון "אדעתי' דרבי'", שהכוונה היא רק בנוגע לתורת רבו.

כלומר: כשמדובר אודות דבר שכל, הנה כאשר גדלותו של הרב היא שלא בערך לגבי התלמיד, שלכן, כדי שהתלמיד יוכל לקבל את שכל הרב, צריך ליתן לו את השכל באופן מצומצם, ועד שנותן לו רק חיצוניות השכל, הרי מובן, שע"י חיצוניות השכל אינו יכול לקבל מיד "סוף דעתו ותבונתו" "וחכמת משנתו" של רבו, להיותו קטן שלא בערך אל הרב, ורק לאחרי ריבוי שנים, כשיתייגע וידייק "בהענינים ודקדוקי התיבות" אזי יבוא "לעומק פנימיות כוונתו ועצם חכמתו כו'".

ועפ"ז, כאשר מדובר (לא אודות דבר שכל, אלא) אודות ראיית מאורע בעולם, כמו נס הגאולה די"ב-י"ג תמוז, וכיו"ב, שבזה לא שייך לכאורה ענין הצמצום באופן שמראים את הדבר, ולא שייך לאח"ז לדייק ב"דקדוקי התיבות" - אזי ממה-נפשך: או שתופסים מיד את הענין כמו שהוא, ואם לאו, לא שייך שיתוסף בזה לאחרי שנה או שנתיים וכו', שהרי אין כאן "תיבות" שיכולים לדייק בהם כמו ב"דעתי' דרבי'".

. . אבל באמת אין לומר כן, כי:

הענין ד"לא קאי כו' עד ארבעין שנין" למדים בגמרא מזה "שנאמר אולך אתכם במדבר ארבעים שנה, וכתיב ולא נתן ה' לכם לב וגו'", והרי בפשטות הכתובים ("אין מקרא יוצא מידי פשוטו") לא מדובר אודות ענין של תורה, אלא אודות מאורעות

שאירעו בעשי' בפועל - "המסות הגדולות .. האותות והמופתים הגדולים ההם", שבהם ניתוסף עילוי לאחרי "ארבעין שנין" יותר מכמו שהי' בשעת מעשה.

ויובן יותר ע"פ מאמר הבעש"ט שכל דבר שיהודי רואה או שומע, הרי זה הוראה מלמעלה, מן השמים, בנוגע לעבודת ה', ונמצא, שכל ענין שקורה בעולם העשי' בחייו של איש הישראלי הוא בבחי' "תורת רבו", תורה והוראה מהקב"ה, וכדי שיהי' "קאי אדעתי' דרבי'", צריכה להיות ההתבוננות בזה במשך ארבעים שנה.

אלא שבנוגע לענין של דיבור, הרי זה נעשה ע"י הדיוק "בהענינים ודקדוקי התיבות", אבל כמו"כ יכולים לעיין ולדייק גם בפרטי המאורעות הקשורים עם "האותות והמופתים הגדולים ההם", וכיו"ב בכל דור ודור, בנוגע לראיית השגחה פרטית על כל צעד וצעד, אע"פ ש"אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו".

(משיחת י"ב תמוז ה'תשכ"ז)

החיות וההתלהבות בענין מיוחד
שבו מודגש החידוש של רבו

כיון שאצל הנשיא נעשית עלי' מיוחדת בשנת הארבעים, ה"ז פועל עלי' מיוחדת גם אצל המושפע, החל משייכותו להמשפיע - ש"קאי אדעתי' דרבי'", ש"עומד על סוף דעתו ורבו וחכמת משנתו", ובאופן של עמידה ("עומד") וקיום ("קאי").

אלא, שכל זה אינו אלא שנותנים לו היכולת, כפי שנמשכת ומתגלה בכחות הגלויים, שיוכל לעמוד על סוף דעתו של רבו, ונותנים לו גם את הכלים הדרושים לכך, "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", אבל העיקר הוא - "החי יתן אל לבו" - לנצל את הכח והיכולת שניתנו לו כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז ב"כל מעשיו ותורתו ועבודתו" של רבו, בעל ההילולא.

ובפרטיות יותר:

החיות וההתלהבות ב"קאי איניש אדעתי' דרבי'" צ"ל לכל לראש בענין מיוחד שבו מודגש החידוש של רבו, ובפרט כשחידוש זה הוא בהתאם לחידוש שבקביעות שנה זו לגבי כמה שנים לפני' ולאחרי', אשר, בעניין זה צ"ל עיקר ההדגשה במשך השנה כולה, שנת הארבעים.

(מוצאי יו"ד שבט תשמ"ט)

אם ישן במשך כל הזמן
אי אפשר שלפתע יהי' "קאי אדעתי' דרבי'"

להעיר, שהענין ד"קאי איניש אדעתא דרבי'" אינו תלוי בכך שתלש מה"לוח" ריבוי דפים במשך ל"ט שנה... אלא זהו ענין שתלוי בעבודתו במשך ל"ט שנה, אבל אם ישן במשך כל הזמן, אי אפשר שלפתע יהי' "קאי אדעתי' דרבי'".

ולכן צריך כל אחד לעבוד עבודתו כדבעי, ולמלא את שליחותו בשמחה ובטוב לבב, לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

(משיחת ש"פ קרח, ה'תשכ"ז)

כל יהודי מדורנו זה מגיע ל"קאי איניש אדעתי' דרבי'"

ע"פ כל זה מובן ג"כ התוכן דארבעים שנה בתקופה זו (שהתחלתה שנת תש"י), שבזה ישנם כל הענינים הנ"ל: כל יהודי מדורנו זה מגיע אז ל"קאי איניש אדעתי' דרבי'" דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור (שהנשיא הוא הכל), וכל מציאותו ושכלו עומד וניצב על "דעתי' דרבי'" - ע"י שלומדים תורתו, שמסר את עצמו בזה (ע"ד "אנא נפשי כתבית יהבית", כידוע הפתגם דאביו של בעל ההילולא, הרבי (מהורש"ב) נ"ע, קודם הסתלקותו: "איך גיי אין הימל, די כתבים לאז איך אייך" ["אני הולך לשמים, הכתבים אני משאיר לכם"].

. . ובפרט שדורנו הוא הדור האחרון בגלות (כנ"ל), לאחרי שסיימו (ע"י "מעשיו ועבודתינו") במשך כל אלפי השנים שלפני זה) הבירור דכל הפרטים . . ודאי שכבר זהו זמן השיא, שיבוא הכלל הכי גדול - הגאולה האמיתית והשלימה, וביחד עם זה - גאולה שגואלת ומעלה כל הפרטים ופרטי פרטים.

(משיחות ש"פ בא ואור ליו"ד שבט תש"נ)

חידוש בכל העבודות והענינים של נשיא דורנו

ובשנת הארבעים שנה שאז מתחילה תקופה חדשה, המביאה לחידוש בכל העבודות והענינים של נשיא דורנו - עינים חדשות וכו' (כפי שיהי' בגאולה האמיתית, יותר מהמשכן ויותר מבית המקדש),

כפי שנתפרט במאמרים ושיחות ואגרות קודש של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כך שכאו"א יכול למצוא, ובנקל, באיזה ענין ובאיזה אופן צריך להוסיף בעבודתו)

(משיחת ש"פ וארא ה'תש"נ)

לנצל את השלימות דארבעים שנה

עפ"ז מובן שדוקא תקופה של ארבעים שנה מביאה למצב חדש שלא היה עד אז - "קאי איניש אדעתי' דרבי'", "עומד על סוף דעתו של רבו וחכמת משנתו", שלימות בכמות ובאיכות (שני בחי' דמ"ם).

ולכן דוקא "ארבעים שנה אקוט בדור", "ימות המשיח ארבעים שנה" דוקא - כי דוקא בארבעים שנה מגיעים לשלימות שלא היתה עד אז, השלימות דקאי איניש אדעתי' דרבי' בכמות ובאיכות.

ועד"ז מובן בנוגע לענייננו - סוף ארבעים שנה להסתלקות אאמו"ר: שעתה מגיעים לעילוי מיוחד בזה - העילוי דקאי איניש אדעתי' דרבי' בכמות ובאיכות.

ויה"ר שינצלו את השלימות דארבעים שנה, שיתוסף בעבודת האדם בכלל ובהפצת המעינות חוצה באופן ד"בן ארבעים לבינה", קאי איניש אדעתי' דרבי' - הן בכמות, "סוף דעתו", והן באיכות, "חכמת משנתו".

ובכללות - שיהי' איכות וכמות, צורה וחומר - והתגברות הצורה על החומר, התגברות האיכות על הכמות, התגברות הנשמה על הגוף.

(ש"פ עקב כ"ף מנחם-אב תשד"מ)

הקשר דארבעים שנה לימות המשיח

אמרו חז"ל: "לא קאי איניש אדעתי' דרבי' עד ארבעים שנין" - כפי שלמדים ממ"ש "בסוף שנת הארבעים (לאחרי ש"ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר" "ולא נתן ה' לכם לב לדעת גו' עד היום הזה", כמובן גם בפירוש רש"י על הפסוק: "שאין אדם עומד על סוף דעתו של רבו וחוכמת משנתו עד ארבעים שנה".

והנה, הכוונה ב"אדעתי' דרבי'" היא - לא רק לרבו כפשוטו (בשר ודם), אלא גם

להקב"ה, ואדרבה - עניין זה נלמד מהפסוק "ולא נתן ה' לכם לב לדעת גו'", "להכיר את חסדי הקב"ה ולהדבק בו", היינו, שהמספר דארבעים שנה קשור עם שלימות ההכרה ב"דעתי' דרבי'" ביחס להקב"ה.

ועפ"ז מובן הקשר דארבעים שנה לימות המשיח - מפני שבימות המשיח תהי' שלימות ההכרה בהקב"ה, כמ"ש "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו גו'", וכמו כן בנוגע ללימוד התורה - "דעתי' דרבי'", "סוף דעתו וחוכמת משנתו" - גילוי תורתו של משיח, שהיא באין ערוך לגמרי לתורת עוה"ז, ועד ש"התורה שאדם למד בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח.

(ש"פ עקב כ"ף מנחם-אב תשד"מ)

שלימות אצל השלוחים

. . ועל דרך זה מובן בנוגע לשנת הארבעים משנת תש"י, שאז ניתוספת שלימות אצל השלוחים בעבודת השליחות שלהם, כי אז נעשה אצלם "קאי איניש אדעתי' דרבי'", בדעת המשלח כ"ק מו"ח אדמו"ר, ושלימות בשתי הקצוות הנ"ל: שלימות הביטול דהשליח למשלח, וזה נמשך וחודר בכל כחותיו של השליח, שנכללים ב"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", עד שכל עניני העבודה (בשליחות זו) במשך הארבעים שנה שעברו מתעלים לדרגא הנעלית ד"קאי איניש אדעתי' דרבי'".

(משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו, ה'תש"נ)

גם "משיח" מתחיל במ"ם

באות מ"ם יש מ"ם פתוחה ומ"ם סתומה, שזהו מאמר פתוח - גליא דתורה, ומאמר סתום - פנימיות התורה.

ולכן מהראוי, שההוספה בלימוד התורה הקשורה עם מ"ם שנה, תהי' הן בגליא דתורה, והן בסתים דאורייתא, שבדורותינו אלה נתגלה בתורת החסידות.

. . מ' פתוח ומ' סתום קשור גם עם גלות וגאולה -

יברך ויתן השי"ת שנזכה בקרוב לקיום היעוד "לסרבה (שהמ"ם סתומה) המשרה ולשלום אין קץ", דקאי על משיח (והרי גם "משיח" מתחיל במ"ם), יבוא ויגאלנו

בקרוב ממש, בעגלא דידן.

(משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו, ה'תשכ"ט)

שיבינו, יראו וירגישו את הגאולה האמיתית והשלימה

והדבר היחיד שחסר הוא - שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלויתן ושור-הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם ("מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים שבכל דור ודור ישנו "א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע";

כעת צריך רק להיות, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים - נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איברים ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים) - ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל - ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים - ושיבינו, יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראי', שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!

(משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו, ה'תשנ"ב)

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות

לכ"ק אדמו"ד זי"ע

לרגל ארבעים שנה מיום הבחיר ה' טבת - דיזן נצח